

Ecourile Clipei

Cristina Ploloman

cl. XII-a, Liceul Republican CRPR

În poeziile tale am remarcat concizia și lipsa narativului. Aceste prime două observații ar putea fi plusuri în aceeași măsură în care ar putea fi și minusuri. Totul depinde de capacitatea proiectării în exterior a propriei tale stări. Una dintre cele mai serioase probleme se rezumă la faptul că te folosești de cuvinte abstracte (cuvinte mari) chiar în fundamentul limbajului tău poetic, astfel încât ideea pe care vrei s-o transmiți apare în forma ei brută, lucru care nu poate fi numit poezie, ci jurnal meditativ. Iar jurnalul este util numai în măsura în care poate avea un efect terapeutic. Din punct de vedere literar, textul se reduce la un cadru banal și nu are prin ce să surprindă cititorul. Tu scrii: „Destinul meu e și al tău, Se contopesc în unul singur./ NOI suntem același întreg/ în care/ existăm unul pentru altul” (Noi). Aceasta ar putea fi ideea textului, dar textul în sine lipsește. Fă-ne să desprindem noi acest gând din poezia ta, cu prezentul ei introspectiv, joacă-te cu imaginația mai departe de-atât, folosește-te de amintiri, scenarizează niște cadre concrete, însă, firește, fă asta fără să omiți partea intraductibilă de poetic. Cât despre eseul tău, „Studiul existenței”, mi s-a părut foarte interesant fragmentul în care cataloghezi zilele săptămânii în relație cu felul cum funcționăm spiritualicește, dar, per ansamblu, mai e de lucrat la acuratețea formei de exprimare și la limpezimea sensului. Ți-așteptăm cu drag și alte texte. Multă inspirație!

Rubrică îngrijită de Ecaterina Bargan

Ana-Maria Cojocaru

cl. a XI-a, LT „Gheorghe Asachi”, Chișinău

Am remarcat, pe alocuri, acuratețea transpunerii stărilor în metafore: „Și toamna cea târzie/ Închiriind o cameră aici, la mine-n piept” (Durere); sau fluvialitatea emotivă a tristeții adânci: „Râuri de-ntuneric/ Curg încet în mine ca ploaia-n ocean” (Durere). Mi-a plăcut destrămarea imagistică a unui sine îndrăgostit și reîntregirea lui, exprimarea acestor lucruri prin intermediul naturii, ca și păstrarea unui ritm riguros: „O ploaie de nuferi deschiși către lună/ Mă-nvăluie-n clipa când eu te privesc/ Și ochii tăi mari și adânci mă strivesc/ În mii de bucăți... și-apoi iar mă adună...” (Reînvierea). Deții, prin scriitură, acea valoare estetică, pe care Ionescu ar împărți-o în intuiție și cunoaștere, contrar valorii simbolice, care nu e decât arbitrară și convențională. Ți mai trebuie să-ți cureți limbajul de anumite clișee ca „lacrimi aprinse de-amar” (Te caut) sau „sufletul meu se îneacă” (Reînvierea). Încearcă să-ți păstrezi, dincolo de orice, timbrul personal în limbaj și scrie despre lucrurile pe care le cunoști cel mai bine.

Ana Ivanov

cl. a XII-a, Liceul Teoretic din s. Cobani, r. Glodeni

Textul tău „Doar lacrimi” este o pagină de jurnal, scrisă cu sensibilitate, o pagină cu imagini foarte interesante. Dacă ai reveni la el, să-l prelucrezi și să mai omiți anumite fragmente în care abundă adjectivele și adverbele, cum ar fi „buzele modeste”, „lacrimi sărate”, „inima bate agale”, și părțile fragile de sentimentalism, prin care parcă se cerșește mila: „sunt un trup bolnav, atâtea lipsuri de fericire, atâtea... atâtea nimicuri ale obișnuitului care mă fac încă să sufăr”, și-ar ieși o poezie foarte bună. Oprește-te asupra bucăților de text care sunt ușor de vizualizat și care, în substraturile lor, vorbesc despre ceva mai mult decât ceea ce poate fi perceput la prima vedere.

Andrei Șargarovschi

absolvent, Facultatea de Cadastru, Geotehnică și Construcții, UTM

„Destinul unui trandafir” este de departe cea mai reușită poezie dintre cele trei pe care ni le-ai trimis, dar ultima strofă îi scade calitatea, din cauza clișeelelor (vers 1: „Se umple frunza-i cu rugină”, vers 2: „Și sufletu-mi cu un fior”). În schimb, strofele 2 și 3 sunt destul de bune: „Se stinge-ncet: din clipă-n clipă/ Îi piere blânda lui culoare,/ Căci pașii tăi plecând preschimbă/ Speranța sa în disperare.../ Ce mai contează care stemă/ A tale gânduri le momește?!/ Când umbra ta, ca o dilemă,/ Suflarea greu i-o-mbătrânește”. Ți sugerez să continui să te joci cu rimele, încearcă să scrii sonete despre viața ta de liceu.